

- 2) Czy zachowanie państwa członkowskiego, będącego w stu procentach właścicielem przedsiębiorstwa transportu kolejowego i faktycznie pracodawcą zatrudnionych w tym przedsiębiorstwie pracowników, wypełnia ustalone w orzecznictwie Trybunału przesłanki odpowiedzialności państwa członkowskiego na podstawie prawa Unii, w szczególności przesłankę wystarczająco istotnego naruszenia prawa Unii, przykładowo naruszenia art. 2 ust. 1 w związku z art. 1 dyrektywy 2000/78/WE, których wykładni dokonywano w wielu orzeczeniach Trybunału (David Hütter⁽³⁾, Siegfried Pohl⁽⁴⁾, Gotthard Starjakob), jeżeli ze względów czysto fiskalnych poprzez działające z mocą wsteczną nowelizacje ustaw w latach 2011 i 2015 próbuje ono wyeliminować wynikające z prawa Unii roszczenia tych pracowników o wyrównanie wynagrodzeń z powodu dyskryminacji między innymi ze względu na wiek, stwierdzonej przez Trybunał w wielu orzeczeniach (David Hütter, Siegfried Pohl, Gotthard Starjakob), a także uznanej w wielu orzeczeniach sądów krajowych, między innymi także Oberster Gerichtshof (sądu najwyższego, Austria) (nr sprawy 8 ObA 11/15y)?

⁽¹⁾ Dz.U. 2000, L 303, s. 16.

⁽²⁾ Wyrok C-417/13, ECLI:EU:C:2015:38.

⁽³⁾ Wyrok C-88/08, ECLI:EU:C:2009:381

⁽⁴⁾ Wyrok C-429/12, ECLI:EU:C:2014:12.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di pace di Taranto (Włochy) w dniu 8 września 2016 r. – postępowanie karne przeciwko Antonio Semeraro

(Sprawa C-484/16)

(2016/C 428/12)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Giudice di pace di Taranto

Strony w postępowaniu głównym

Antonio Semeraro

Pytanie prejudycjalne

Czy dyrektywa 2012/29/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 października 2012 r. ustanawiająca normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw oraz zastępująca decyzję ramową Rady 2001/220/WSiW⁽¹⁾, transponowana we Włoszech dekretem ustawodawczym nr 212 z dnia 15 grudnia 2015 r. (GURI, wydanie ogólne nr 3 z dnia 5 stycznia 2016 r.), a w szczególności jej motywy 9, 66 i 67, a także jej art. 2 ust. 1 lit. a) w związku z art. 83 TFUE i art. 2 i 3 konstytucji włoskiej oraz art. 49, 51, 53 i 54 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, sprzeciwia się uchyleniu przestępstwa, przewidzianego w art. 594 kodeksu karnego, które wprowadzono na mocy art. [1] i nast. dekretu ustawodawczego nr 7 z dnia 15 stycznia 2016 r.?

⁽¹⁾ Dz.U. L 315, s. 57.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 28 czerwca 2016 r. w sprawie T-216/13, Telefónica/Komisja, wniesione w dniu 11 września 2016 r. przez Telefónica S.A.

(Sprawa C-487/16 P)

(2016/C 428/13)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnosząca odwołanie: Telefónica S.A. (przedstawiciele: adwokaci J. Folguera Crespo i P. Vidal Martínez)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

- Uchylenie wyroku i stwierdzenie nieważności decyzji ⁽¹⁾ z powodów przedstawionych w zarzucie drugim odwołania oraz stwierdzenie, że zachowanie Telefóniki nie stanowiło ograniczenia konkurencji ze względu na cel;
- tytułem żądania ewentualnego, uchylenie wyroku z powodów przedstawionych w zarzucie pierwszym odwołania i przekazanie sprawy do Sądu, aby zbadał odrzucone zeznania świadków i rozpatrzył wniesioną przez Telefónicę skargę z uwzględnieniem zbadanego dowodu;
- tytułem dalszego żądania ewentualnego, z powodów przedstawionych w zarzucie trzecim odwołania:
 - uchylenie pkt 1 sentencji wyroku;
 - stwierdzenie mniejszego ciężaru zachowania Telefóniki i istnienia okoliczności łagodzących wskazanych w zarzucie trzecim odwołania oraz
 - ustalenie właściwego procentu obniżenia grzywny ze względu na mniejszy ciężar naruszenia i wskazane okoliczności łagodzące, zgodnie z argumentacją zawartą w zarzucie trzecim odwołania;
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez Telefónicę zarówno w postępowaniu w pierwszej instancji jak i w niniejszym postępowaniu przed Trybunałem Sprawiedliwości;
- zezwolenie na rozszerzenie niniejszego odwołania, nieco dłuższego niż zalecane w praktycznych instrukcjach Trybunału Sprawiedliwości, ze względu na finansowy wpływ sprawy na wnoszącą odwołanie i na złożoność przedstawionych argumentów.

Zarzuty i główne argumenty

1. Naruszenie art. 47 i 48 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 68 regulaminu postępowania przed Sądem poprzez odmowę przesłuchania świadków. – Odrzucenie przez Sąd wnioskowanego dowodu z przesłuchania świadków postawiło Telefónicę w sytuacji, w której nie mogła się bronić z powodu odrzucenia istotnego i decydującego dla właściwego rozstrzygnięcia sprawy dowodu. Przyjęte przez Sąd podejście budzi cztery zasadnicze zastrzeżenia: (i) zastrzeżenie dotyczące sprzeczności celowościowej; (ii) zastrzeżenie dotyczące nieproporcjonalnego ciężaru dowodu; (iii) zastrzeżenie dotyczące uprzedzania wyniku dowodu z zeznań świadków; oraz (iv) zastrzeżenie dotyczące nierównego ważenia.
2. Naruszenie art. 101 TFUE w wyniku błędnego zastosowania orzecznictwa dotyczącego ograniczenia konkurencji ze względu na cel oraz obowiązku uzasadnienia i domniemania niewinności.

Tytułem ewentualnym

3. Błędna ocena mniejszego ciężaru naruszenia i istnienia okoliczności łagodzących w zachowaniu Telefóniki. – Telefónica podnosi, że Sąd w swojej ocenie nie uwzględnił dodatkowych okoliczności świadczących o mniejszym ciężarze zachowania Telefóniki, które mogły doprowadzić do większego obniżenia grzywny niż zastosowane przez Komisję.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji C (2013) 306 final z dnia 23 stycznia 2013 r. dotycząca postępowania przewidzianego w art. 101 TFUE (Case COMP/39.839 — Telefónica/Portugal Telecom)